

TAKÁCS ZSUZSA

A szürke ballonos álom újra kísértett

*A szürke ballonos álom újra kísértett.
Egy vendéglő sarokasztalánál veled
ültem, aztán másokhoz telepedtem,
de a táskámat nálad hagytam. Időközben
késő este lett, és mire visszajöttem,
már nem voltál sehol. Egyedül maradtam
a bodályszerű étteremben, gépzene szólt,
táskám ott hevert a fehér abroszon,
mint magányos test egy damasztlepedőn.
A ruhatárban a pincérek aludtak. Egyetlen
kabát lógott a fogason, a tied. A mogorva
ruhatáros azt adta oda, túl bő és hosszú volt,
elveszetten botladoztam benne.*

Egy könyvtár felszámolása

*Ki hitte volna, hogy ennyire véres munkát vállal?
Hogy zsákba fojtja, akiket szeretett.
Mintha élnének valóban, hogy ellenállnak!
Tíz körömmel kapaszkodnak a napvilágra
vissza a könyvek, akik fölött már eljárt az idő,
lapjaik kihulltak, szavaik kihaltak, por és hamu
marad utánuk az aggkor szégyen- és váladéknyma
a tölgyfa polcokon, mikor leveszi és fekete polietilén
zsákba egymás mellé fekteti őket, hogy vigyék
innen az öregek otthonába: a szelektív hulladék-
telepre, hiszen nincsen semmi hasznuk, s ha olvasni
akarná, hogy egy híves, borongós őszi nap beült
Aranyhoz az unalom, költőnk (és Osszián) szelleme
a keresőben egy kattintásra megidézhető.
Állj s felelj, ki vagy? Én Hamlet apjának szelleme vagyok.
Miért rezzen össze mégis, amikor megáll az autó
a ház előtt? Amikor becsönget a két tetovált alak,
és vállára dobja a zsákokat, miért sápad el?
Miért hallja az elfojtott zokogást, a lapok ropogását
a konténer felől (kezüket tördelik)?
Miért fut az autó után, s ha már fut, miért
szégyelli, hogy a visszapillantó tükörben látszik?*

Szólni csak

*De hiszen ismerem a folytatást,
lépésről lépésre figyelemmel miért
kellene a fejleményeket követnem?
Szólni csak önmagam ellen.*

BÁTHORI CSABA

Melankólia LVIII

*Idegen nyelvet beszél hajnalonta
az ember: a boldogság csak legenda
még szürkületi ötkor, mint Héraklész
vagy a hős Jézus, vagy a hűvösebb ész.*

*A korszak felőrli a hangsúlyt
és izzó keserűség tudománya
reggel és este. A hangszer lehalkult
és árnyéka átér a szebb világba.*

*Reggel öregszünk. És előbb-utóbb
amit mindenki tud, arról kezdünk
beszélni. Az is megszüli a jót*

*lassan, ami fáj, késő szerelmünk.
Nyílik az út – most már csak eltűnéssel
tudhatjuk meg, futásunk mivel ért fel.*

Melankólia LIX

*Krumplit venni, zöldbagymát, vérnarancsot,
időtlen kibaktatni a Lehelre:
ellen-alakom rejtve rögtönözve
viszem, nem érnek se szemek, se hangok,*

*legfeljebb egy-egy kis hontalan visszhang,
ha süket fülben meg akar pihenni,
vagy néhány kerítés mögül kipattant
zörej, köpet csattanása, ilyesmi.*